

Імператриця Варвара

Микола Вінграновський

Ні бекання, ні мекання у мжичці,
Куди не кинь — по голову плюта.
В короні з буряків на буряковій гичці
Із димаря Варвара виліта.

Де гайвороння вимокла орава
Над клубом спить і носом ніч клює,
Летить зболіла, здумана Варвара
У царство незвойоване своє.

Мерщій! Мерщій! В пониззі, в луговині,
Садовина та мокне і сичить,
Де кожній картоплині й цибулині,
Морквині, капустині, гарбузині
Душа болять, терпка душа болять.

Корові тепло, гусям, курям тепло,
У хаті тепло й дітям, далебі,
І ті вітри, що вимокли над степом,
В печі над жаром сушаться й собі.

А тут-плюта! І морква, й цибулина...
Тут все на світі, що там і казать!
Тепер літай, лиха твоя години, —
В недобрий час добру ж не пропадать.